

Jurysdykcja w sprawach ze skargi pauliańskiej, uwagi na tle wyroku TSUE z dnia 4.10.2018 r. w sprawie C-337/17

*Jurisdiction in cases related to the pauline claim, commentary
on the CJEU judgment of 4 October, in Case C-337/17*

Abstract

One of the main means of protecting the creditor's interests is the Pauline claim, the purpose of which is to prevent the debtor from escaping the obligation by transferring his property to third parties. Nowadays, this institution is becoming more and more important due to the extremely frequent procedure of debtors losing assets in order to harm creditors. In such a situation, it gives the aggrieved creditor the opportunity to consider such an activity ineffective against oneself. But what if the debtor's assets were abroad?

Keywords

pauline claim, cjeu, sentence, The Court of Justice of the European Union, jurisdiction

1. Wprowadzenie

Problematyką instytucji skargi pauliańskiej na wielu płaszczyznach zajmują się instytucje, centra naukowe oraz pojedyncze osoby. Celem przewodnim opracowania jest próba przedstawienia jednego z podstawowych środków ochrony interesów wierzyciela, czyli skargi pauliańskiej, która odgrywa olbrzymie znaczenie ze względu na częsty proceder wyzbywania się przez dłużników składników swojego majątku w celu pokrzywdzenia wierzycieli.

W związku z rosnącą liczbą transakcji dokonywanych pomiędzy podmiotami polskimi i zagranicznymi, a zatem rosnącym występowaniem stosunków zobowiązaniowych z elementami zagranicznymi, pojawia się pytanie, jak wyznaczyć sąd, który będzie miał jurysdykcję co do rozpoznania powództwa przeciwko zagranicznemu kontrahentowi

dłużnika ze skargi pauliańskiej. Na obszarze Unii Europejskiej funkcjonuje w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości UE utrwalona zasada mówiąca, iż „powód idzie za miejscem sądu pozwanego”. W sytuacji, gdy podejmiemy próbę wyegzekwowania swoich należności przykładowo na Półwyspie Iberyjskim, to wywodząca się z prawa rzymskiego reguła pomagająca określić właściwość miejscową sądu stanie się problematyczna. W takim wypadku próba egzekucji długu stanie się czasochłonna, trudna i przede wszystkim kosztowna. Za przełomowy można więc uznać dotyczący polskiej spółki wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z 4 października 2018 r. w sprawie C-337/17¹. TSUE przyjął, iż powództwo ze skargi pauliańskiej będzie kwalifikowało się do zastosowania zasady tzw. jurysdykcji szczególnej, zatem wyjątku od wspomnianej wyżej reguły ustalania właściwości miejscowej sądu w sprawach dotyczących umowy mówiącej o możliwości wytoczenia powództwa przed sąd właściwy ze względu na miejsce wykonania zobowiązania.

2. Skarga pauliańska a wyprowadzenie majątku za granicę

Instytucję skargi pauliańskiej, zwaną również akcją pauliańską bądź roszczeniem pauliańskim, normują przepisy art. 527–534 kodeksu cywilnego². Jej pierwowzorem była utworzona w prawie rzymskim *actio Pauliana*. Już samo umieszczenie skargi pauliańskiej w tytule X księgi trzeciej kodeksu cywilnego zatytułowanego „Niewypłacalność dłużnika” wskazuje, iż zastosowanie znajduje ona w sytuacji, gdy majątek dłużnika nie będzie wystarczał na zaspokojenie długów.

Trybunał sprawiedliwości stoi na stanowisku, iż skarga pauliańska jest szczególnym powództwem, które nie znajduje uzasadnienia ani w prawie rzeczowym, ani w przepisach egzekucyjnych, ani w zasadach odpowiedzialności deliktowej. We wszystkich ustawodawstwach europejskich jej celem jest zagwarantowanie traktowania czynności jako nieistniejącej w stosunku do wierzyciela³.

Skarga pauliańska jest to szczególny środek indywidualnej ochrony wierzyciela przed nieuczciwym, czyli niezasługującym na ochronę i aprobatę zachowaniem dłużnika, który uszczupla lub wyzbywa się majątku po to, aby udaremnić wierzycielom skuteczną egzekucję. Zdefiniowana została jako obowiązek obciążający osobę trzecią w nieprzeszkadzaniu

¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 4 października 2018 roku (C-337/17 Fe-niks).

² Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93).

³ M. Gutowski (red.), *Kodeks cywilny. Tom II. Komentarz. Art. 450-1088*, C.H. Beck, Warszawa 2016, s. 292. Zob. np. wyrok TS z dnia 10 stycznia 1990 r. w sprawie *Mario P.A. Reichert i inni v. Dresdner Bank*, C-115/88, LEX nr 114458.

podczas egzekucji prowadzonej przez wierzyciela co do określonego przedmiotu majątkowego, który wszedł do majątku osoby trzeciej bądź pozostał w majątku osoby trzeciej, a wyszedł z majątku dłużnika, mimo iż powinien był przejść do majątku dłużnika⁴. Zmierzają do zrealizowania reguł uczciwego obrotu gospodarczego, potępiając naganny charakter zachowania dłużnika, który dokonuje czynności udaremniającej bądź utrudniającej zaspokojenie wierzyciela⁵. Taki cel współrealizowała ustawa z dnia 12 października 1994 r. o ochronie obrotu gospodarczego i zmianie niektórych przepisów prawa karnego⁶, penalizująca w art. 6 § 1 zachowanie dłużnika, polegające na zbywaniu, rzeczywistym lub pozornym obciążaniu składników majątku. Aktualnie art. 300 kodeksu karnego⁷ penalizuje zachowanie dłużnika, który darowuje, ukrywa, zbywa, usuwa, niszczy, pozornie lub rzeczywiście obciąża czy też uszkadza składniki swojego majątku w sytuacji, kiedy grozi mu niewypłacalność bądź upadłość (art. 300 § 1 k.k.), bądź też w celu uniemożliwienia wykonania orzeczenia sądu czy innego organu państwowego (art. 300 § 2 k.k.).

Skarga pauliańska pozostaje instytucją, która jest relatywnie rzadko wykorzystywana przez wierzycieli, przeważnie ze względu na to, iż mają oni trudności w dostępie do informacji o majątkowym statusie dłużnika w momencie zaciągania przez niego zobowiązania, nie są oni również w stanie uzyskać informacji o konkretnych czynnościach prawnych zrealizowanych przez dłużnika z ich pokrzywdzeniem⁸.

Nie zawsze jednak ta instytucja prawna w praktyce jest skuteczna. Cała procedura bywa trudna do przeprowadzenia, w szczególności jeżeli majątek został wyprowadzony za granicę. Zasadniczo występuje się z wszelkimi pozwami przed sądy miejsca zamieszkania czy siedziby pozwanego. Jeżeli obdarowany czy nabywca jest podmiotem zagranicznym, rozumie się, że konieczne jest wszczęcie i prowadzenie postępowania przed sądem innego kraju. Wiąże się to oczywiście z dużo wyższymi kosztami i oczywiście może być utrudnione ze względu na różniącą się procedurę czy też konieczność posługiwania się językiem obcym.

3. Stan faktyczny

Zgodnie z art. 527 § 1 kodeksu cywilnego, gdy na skutek czynności prawnej dłużnika, która została dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, osoba trzecia uzyskała

⁴ W. Czachórski, *Zobowiązania, Zarys wykładu*, PWN, Warszawa 1994, s. 278.

⁵ M. Jasińska, *Skarga pauliańska*, C.H. Beck, Warszawa 2014, s. 19.

⁶ Ustawa z dnia 12 października 1994 r. o ochronie obrotu gospodarczego i zmianie niektórych przepisów prawa karnego (Dz. U. poz. 615).

⁷ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553).

⁸ J. Naczyńska, [w:] M. Habdas (red.), *Kodeks cywilny*, t. III, Wolters Kluwer, Warszawa 2018, s. 1131.

korzyść majątkową, każdy z wierzycieli będzie mógł żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeśli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała bądź przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Celem zastosowania skargi pauliańskiej jest zrealizowanie wierzytelności wbrew niełojalnemu zachowaniu dłużnika, a więc realizacja jej z majątku osoby trzeciej, która uzyskała korzyść⁹.

Przed pytaniem o jurysdykcję krajową stanął Sąd Okręgowy w Szczecinie. Powód, czyli spółka z siedzibą w Polsce, wytoczył powództwo przeciwko spółce mającej siedzibę w Hiszpanii o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną. Żądał, by za bezskuteczną uznano umowę sprzedaży nieruchomości położonej w Polsce, jaką hiszpańska spółka zawarła z jego dłużnikiem, ponieważ rezultatem tej transakcji było pokrzywdzenie wierzycieli. Pozwany z kolei podniósł zarzut braku jurysdykcji krajowej i wskazał, że powództwo powinno być rozpoznane przed sądem hiszpańskim.

Sąd powziął wątpliwości co do swojej jurysdykcji i skierował do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytanie prejudycjalne, czy skarga pauliańska będzie objęta zakresem pojęcia „spraw dotyczących umowy” w odniesieniu do art. 7 pkt 1 lit a) rozporządzenia Parlamentu i Rady nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 roku¹⁰. TSUE przesądził tę kwestię pozytywnie i orzekł, że roszczenie uznania bezskutecznej wobec wierzyciela czynności krzywdzącej objęte jest jurysdykcją szczególną dla spraw dotyczących umowy.

Powództwo przeciwko osobie trzeciej będzie mogło zostać wytoczone przed sądem miejsca wykonania danego zobowiązania, co stanowi niewątpliwie ułatwienie dla wierzyciela.

Wyrażone stanowisko w przytoczonym wyroku jest wyjątkiem od ogólnej zasady określonej w art. 4 ust 1 rozporządzenia nr 1215/2012, która stanowi, iż z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia, osoby, które mają miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, mogą być pozywane niezależnie od ich obywatelstwa przed sądy tego państwa członkowskiego. Wierzyciel z braku takiej możliwości miałby obowiązek występować przed sądem miejsca zamieszkania lub siedziby pozwanego. Wyrok TSUE zawiera jednak zastrzeżenie, iż prezentowany pogląd będzie miał zastosowanie tylko w sytuacji, kiedy wierzytelność przysługująca powodowi będzie wynikała z umowy.

Obecnie przyjęte przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej rozwiązanie w świetle poprzedniego orzecznictwa jest przełomem dla wierzycieli, którzy zostali pokrzywdzeni przez niesolidnych dłużników. Warunkiem jest, by powództwo zostało

⁹ P. Machnikowski, [w:] E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), *Kodeks cywilny*, wyd. 7, C.H. Beck, Warszawa 2016, s. 1066.

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. (Dz. U. z 2012 r., L 351, s. 1).

wytoczone w celu zabezpieczenia jego interesów w związku z wykonaniem zobowiązań wywodzonych wyłącznie z umowy, a nie na przykład z czynów niedozwolonych.

4. Ramy prawne

Rozpoczynając rozważania na gruncie Prawa Unii Europejskiej: ze względu na fakt, że postępowanie główne wszczęto w dniu 11 lipca 2016 r., w niniejszej sprawie zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu i Rady nr 1215/2012.

Motywy 15, 16 i 34 niniejszego rozporządzenia stanowią, iż przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i opierać się na zasadzie, że jurysdykcję co do zasady mają sądy miejsca zamieszkania lub siedziby pozwanego. Tak ustalona jurysdykcja powinna mieć miejsce zawsze, z wyjątkiem kilku dokładnie określonych przypadków, w których ze względu na przedmiot sporu lub autonomię stron uzasadnione jest inne kryterium powiązania. Siedziba osób prawnych musi być zdefiniowana wprost w rozporządzeniu w celu wzmocnienia przejrzystości wspólnych przepisów i uniknięcia konfliktów kompetencyjnych.

Jurysdykcja oparta na łączniku miejsca zamieszkania lub siedziby pozwanego powinna zostać uzupełniona jurysdykcją opartą na innych łącznikach, które powinny zostać dopuszczone ze względu na ścisły związek pomiędzy sądem a sporem prawnym lub w interesie prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Istnienie ścisłego związku powinno zagwarantować pewność prawną oraz uniknięcie możliwości pozowania pozwanego przed sąd państwa członkowskiego, którego pozwany nie mógł rozsądnie przewidzieć. Ma to istotne znaczenie zwłaszcza w przypadku sporów dotyczących zobowiązań pozaumownych wynikających z naruszenia prywatności i innych dóbr osobistych, w tym zniesławienia¹¹.

W celu zapewnienia ciągłości pomiędzy Konwencją z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych¹², rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych¹³ oraz niniejszym rozporządzeniem powinny być przewidziane przepisy przejściowe. Dotyczy to także wykładni postanowień konwencji

¹¹ Artykuł 66 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 (Dz. U. z 2012 r., L 351, s. 1).

¹² Konwencja z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. z 1972 r., L 299, s. 32).

¹³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. z 2001 r., L 12, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 4, s. 42).

brukselskiej z 1968 r. oraz zastępujących ją rozporządzeń, dokonywanych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Odnosnie do art. 1 rzeczonoego rozporządzenia, należy on do rozdziału I, który nosi tytuł „Zakres stosowania i definicje”; przewiduje on, iż niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie w sprawach cywilnych i handlowych, niezależnie od rodzaju sądu, a nie będzie miało zastosowania do upadłości, układow i innych podobnych postępowań. Rozdział II niniejszego rozporządzenia zatytułowanego „Jurysdykcja” obejmuje między innymi sekcję 1 noszącą tytuł „Przepisy ogólne” i sekcję 2 „Jurysdykcja szczególna”. Należący do sekcji 1 art. 4 ust. 1 stanowi, iż z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego¹⁴.

Następnie art. 7 należący do sekcji 2 rozdziału II tego samego rozporządzenia stanowi, iż osoba, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, może być pozwana w innym państwie członkowskim w sprawach dotyczących umowy przed sądy miejsca wykonania danego zobowiązania. Również do celów niniejszego przepisu, o ile nie uzgodniono inaczej, miejscem wykonania danego zobowiązania jest w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych miejsce w państwie członkowskim, w którym rzeczy te zgodnie z umową zostały albo miały zostać dostarczone, a w przypadku świadczenia usług miejsce w państwie członkowskim, w którym usługi zgodnie z umową były świadczone albo miały być świadczone¹⁵.

Odnosząc się do przepisów instytucji skargi pauliańskiej w polskim ustawodawstwie, reguluje ją art. 527 i następne kodeksu cywilnego. Skarga pauliańska stanowi podstawowy środek ochrony wierzyciela przed skutkami niewypłacalności dłużnika. Niniejsza instytucja umożliwia wierzycielowi pominięcie ograniczeń w realizowaniu wierzytelności, które wynikają z podstawowych uregulowań prawa cywilnego i polegają na tym, że wierzytelność jest prawem o względnej skuteczności, skutecznym wyłącznie wobec oznaczonego dłużnika. Następnie zaciągnięcie zobowiązania nie będzie ograniczać dłużnika w możliwości rozporządzenia majątkiem, również dłużnik będzie ponosić odpowiedzialność za spełnienie świadczenia swoim majątkiem istniejącym w trakcie wszczęcia egzekucji oraz składnikami nabytymi później. Ponadto wierzyciel,

¹⁴ Opinia rzecznika generalnego D. Ruiz-Jaraba Colomera w sprawie Deko Marty Belgium (C339/07, EU:C:2008:575, pkt 24–26).

¹⁵ Zob. przykładowo: M. Marrone, *Lineamenti di Diritto Privato Romano*, G. Giappichelli Editore, Torino 2001, s. 300; A. Guarino, *Diritto Privato Romano*, Editore Jovene Napoli, Napoli 2001, s. 1020; M. Kaser, *Das römische Privatrecht, Zweiter Abschnitt, Die nachklassischen Entwicklungen*, 2. Aufl., C.H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung, München 1975, s. 94–95; M. Kaser, R. Knütel, S. Lohsse, *Römisches Privatrecht – Ein Studienbuch*, 21. Aufl., C.H. Beck, München 2017, par. 9.12; A. Fernández Barreiro, J. Paricio Serrano, *Fundamentos de Derecho Privado Romano*, 9ª ed., Marcial Pons, Ediciones Jurídicas y Sociales, Madrid 2016, s. 106.

którego wierzytelność zaistniała wcześniej, nie będzie miał w postępowaniu egzekucyjnym pierwszeństwa przed kolejnymi wierzycielami dłużnika¹⁶.

Celem niniejszej instytucji jest spowodowanie uznania za bezskuteczną w stosunku do wytaczającego ją wierzyciela czynności prawnej dłużnika, która została dokonana z pokrzywdzeniem wspomnianego wierzyciela. Celem będzie także realizacja wierzytelności pomimo nielojalnego zachowania dłużnika, a więc realizacja z majątku osoby trzeciej, która odniosła korzyść. Środkiem do realizacji tego będzie konstrukcja bezskuteczności względnej czynności dłużnika z osobą trzecią, która powstanie w drodze orzeczenia sądowego¹⁷.

Wierzycielowi przysługuje skarga pauliańska, jeśli kumulatywnie spełnionych zostanie kilka wynikających z art. 527 przesłanek. Będzie to istnienie wierzytelności podlegającej ochronie pauliańskiej, następnie pokrzywdzenie wierzyciela, które bywa w praktyce utożsamiane z pojęciem szkody, kolejno uzyskanie przez osobę trzecią korzyści majątkowej, następnie działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela i ostatecznie wiedza bądź możliwość dowiedzenia się przez osobę trzecią, przy zachowaniu staranności, o pokrzywdzeniu wierzyciela dłużnika, a także zła wiara osoby trzeciej.

Dla ubezskutecznienia czynności prawnej jest konieczne, by wszystkie te przesłanki zostały spełnione łącznie. Na wierzycielu spoczywać będzie ciężar udowodnienia wymienionych przesłanek. Niekiedy ulegają one złagodzeniu ze względu na szczególne okoliczności, co ułatwia wierzycielowi przeprowadzenie dowodu¹⁸.

Przedmiotem uznania za bezskuteczne mogą być wyłącznie czynności prawne, jednostronne, dwustronne, odpłatne i nieodpłatne, wykonane zarówno w sposób wyraźny, jak i dorozumiane, niezależnie od tego, do jakiego rodzaju umów należą. Przedmiotem uznania za bezskuteczne może być również zaniechanie dokonania czynności prawnej, która spowoduje zwiększenie majątku dłużnika bądź zapobiegnie jego zmniejszeniu, jeżeli skutek tego zaniechania objęty będzie wolą dłużnika. Przyjmuje się na ogół, że przedmiotem skargi pauliańskiej mogą być też niektóre czynności procesowe, które będą wywoływać skutki materialnoprawne, jak na przykład uznanie pozwu czy ugoda¹⁹.

Skarga pauliańska w polskim kodeksie cywilnym osadza się na uprawnieniu wierzyciela do tego, aby żądał uznania czynności prawnych dłużnika z osobami trzecimi za bezskuteczne wobec siebie, jeśli na ich skutek doznał pokrzywdzenia. Problem w tym, że o ile sprawa jest jasna w stosunkach wewnątrz krajowych, o tyle uciążliwe są przypadki, gdy sprawy są transgraniczne.

¹⁶ P. Machnikowski, *op. cit.*, s. 1066.

¹⁷ *Ibidem*.

¹⁸ W. Popiołek, [w:] K. Pietrzykowski (red.), *Kodeks cywilny*, t. II, C.H. Beck, Warszawa 2018, s. 230.

¹⁹ M. Sychowicz, [w:] J. Gudowski (red.), *Kodeks cywilny*, t. III, Wolters Kluwer, Warszawa 2018, s. 1362.

5. Wnioski końcowe

Celem opracowania było przedstawienie instytucji skargi pauliańskiej i zbadanie ewolucji stanowiska Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie jurysdykcji krajowej na tle wyroku TSUE z dnia 4 października 2018 r. w sprawie C-337/17. Przeprowadzona analiza skłania do następujących wniosków: coraz większego znaczenia w praktyce nabiera instytucja skargi pauliańskiej, z jednej strony w związku z niezwykle częstym procederem wyzbywania się przez dłużników składników swojego majątku w celu pokrzywdzenia wierzycieli, z drugiej zaś ze względu na rosnącą liczbę transakcji dokonywanych pomiędzy podmiotami polskimi a zagranicznymi.

Trybunał wyraźnie obrał stanowisko, że jeżeli skarga pauliańska wytoczona jest na podstawie wierzytelności stanowiącej owoc zobowiązań podjętych przez zawarcie umowy, objęta jest zakresem określenia spraw dotyczących umowy. Dlatego też jurysdykcja oparta na łączeniu miejsca zamieszkania bądź siedziby pozwanego uzupełniona powinna zostać jurysdykcją przewidzianą przez artykuł 7 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 1215/2012, która to konstrukcja odpowiada na stosunki łączące wierzyciela i dłużnika (na zawartej przez nich umowie), a także warunkowi pewności prawa oraz przewidywalności przepisów o jurysdykcji, jak również celowi związanemu z właściwym administrowaniem wymiarem sprawiedliwości.

Odnosnie do powyższego należy wskazać, że Trybunał w kontekście skargi pauliańskiej stanowczo w swoim najnowszym orzeczeniu stanął po stronie wierzyciela dopominającego się ochrony swoich praw i pokrzywdzonego działaniami dłużnika. Pokrzywdzeni wierzyciele będą mogli skorzystać z jurysdykcji szczególnej i domagać się, żeby sąd rozpoznał sprawę w państwie, w którym zawarta została umowa mająca zostać uznana za bezskuteczną.

W świetle niniejszego orzeczenia należy podkreślić, że aktualnie trudniej będzie niesolidnemu dłużnikowi uciec z majątkiem do innego kraju członkowskiego. Ponadto pozwany, pozyskując jakikolwiek składnik majątkowy należący do dłużnika, będzie mógł zakładać, iż postępowanie w przypadku wytoczenia sprawy ze skargi pauliańskiej będzie toczyło się przed sądem innego kraju niż ten, w którym ma siedzibę jego spółka.

Wyjątkowość orzeczenia wynika stąd, że do obecnej chwili trybunał systematycznie odrzucał wszelkie projekty skorzystania w odniesieniu do skargi pauliańskiej. Opoowiedzenie się za dopuszczalnością jurysdykcji szczególnej dla spraw dotyczących umowy jest przełomem dla pokrzywdzonych wierzycieli.